

Arrest

nr. 109 999 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*quater*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. STEYVERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij, die verklaart op 24 november 2007 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 12 december 2007 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 15 september 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Eerste verzoekende partij stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest met nummer 21 383 van 13 januari 2009 weigert ook de Raad aan eerste verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Eerste verzoekende partij dient op 2 februari 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 17 februari 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 20 februari 2009 dient eerste verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 2 maart 2010 de beslissing waarbij eerste verzoekende partij, samen met haar minderjarige kind, op grond van de aanvraag bedoeld in punt 1.6. wordt gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk.

1.8. Tweede verzoekende partij dient op 29 juni 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D) teneinde eerste verzoekende partij te vervoegen. Het gevraagde visum wordt op 4 november 2010 toegestaan.

1.9. Tweede verzoekende partij komt op 30 november 2010 België binnen. Zij wordt in het bezit gesteld van de A-kaart.

1.10. De verblijfsmachtiging van eerste verzoekende partij en haar minderjarige kind wordt op respectievelijk 23 februari 2011 en 13 februari 2012 verlengd voor een nieuwe duur van 12 maanden.

1.11. De verblijfsmachtiging van tweede verzoekende partij wordt op 28 februari 2012 verlengd voor de duur van de verblijfskaart van eerste verzoekende partij.

1.12. Bij schrijven gedateerd op 20 december 2012 dienen verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 maart 2013 de beslissing tot weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van eerste verzoekende partij en haar minderjarige kind.

1.14. Op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij en haar minderjarige kind. Deze beslissingen worden op 30 april 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk ongegrond wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden:

[...]

Nationaliteit: Ethiopië

[...]

opgesteld dd. 20/12/2012 en ingediend dd. 28/12/2012 (datumstempel van het gemeentebestuur op de aanvraag) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aangehaalde elementen van integratie, hoe lovend ook, waaronder hun kennis van de Engelse en Nederlandse taal, de Nederlandse taallessen met mooie resultaten wat mevrouw betreft en de door meneer gevolgde cursus Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen (2011-2012), haar inburgeringsattest, de Belgische vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan gemotiveerde getuigenissen en foto's worden voorgelegd, de elementen van tewerkstelling in hoofde van mevrouw zoals de arbeidsvergunning met een geldigheidsduur van 14/03/2011 tot 03/03/2014, de arbeidsovereenkomst en de aanbeveling van de verantwoordelijke van het arbeidszorgcentrum, de interim arbeid als uitzendkracht, de jobaanbieding in een bakkerij, de kennis van boekhouding opgedaan in het thuisland (diploma middelbaar onderwijs richting boekhouding juni 2003 en tewerkstelling in herkomstland als boekhoudster) en de huidige zelfstudie boekhouding bij de NHA - waarbij opgemerkt wordt dat boekhouder een knelpuntberoep is in België - en de elementen van tewerkstelling in hoofde van meneer die van 14/03/2011 tot 03/03/2013 beschikte over een arbeidsvergunning, en naar eigen zeggen een praktische opleiding mechanica volgt, hun schoolgaande kind, het lidmaatschap van mevrouw aan de praat- en Bijbelgroep te Sint-Truiden, haar behulpzame en beminlijke persoonlijkheid en het hoog in het vaandel dragen van normen als respect, behulpzaamheid en naastenliefde kunnen geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Het wordt immers als normaal beschouwd dat de betrokkenen - in afwachting van een beslissing inzake haar asielprocedure en haar regularisatieprocedure op grond van art. 9 ter wegens medische redenen en zijn gezinsherenigingsprocedure in functie van het tijdelijk toegestane verblijf van zijn echtgenote- hun tijd in België zo goed mogelijk trachtten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor zichzelf zo aangenaam mogelijk te maken.

Mevrouw, die eerst in België aankwam in zwangere toestand, wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Haar eerste asielaanvraag van mevrouw dd. 12/12/2007 werd op 13/01/2009 definitief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Vervolgens werd zij op 26/01/2009 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies.

Op 02/02/2009 verklaarde ze zich voor de tweede maal kandidaat vluchteling, doch deze aanvraag werd op 17/02/2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater. Deze eindbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 1 dag te verlaten werd haar dezelfde dag nog betekend.

De betrokkene verwijst in voorliggend verzoekschrift naar haar vluchtelingendossier, waarbij ze beroep doet op artikel 3 aan van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM). Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan nochtans geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag of de weigering van de vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. Haar asielrelaas en door haar voorgelegde documenten met betrekking tot de job van hostess die mevrouw voor haar komst naar België uitoefende, hebben, zoals hierboven uiteengezet, reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader de asielaanvraag en het daarmee samenhangende onderzoek inzake de subsidiaire bescherming. De aanvraag werd afgewezen, derhalve kunnen haar beweerde problemen niet meer worden aanvaard als grond voor een verblijfsregularisatie in toepassing van art. 9 bis van de wet. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene geen nieuwe elementen met daarbij aansluitende stavingsstukken aanbrengt. Dit volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Bijgevolg kan dit artikel niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid en ook niet als grond.

In gevolge een regularisatieprocedure op basis van art.9 ter van de wet werd haar op 02/03/2010 een verblijfstitel, een A-kaart afgeleverd, waarvan de geldigheidsduur liep tot 10/03/2013.

Mijnheer bekwam in functie van het tijdelijk toegestane verblijf van zijn echtgenote een verblijfstitel, namelijk een A-kaart, geldig van 01/02/2011 tot 10/03/2013, in het kader van de gezinshereniging met zijn echtgenote en hun minderjarig zootje.

Op 05/03/2013 heeft de bevoegde dienst echter geweigerd om de geldigheidsduur van de A-kaart van mevrouw, waarvan ook het verblijf van meneer afhing in het kader van gezinshereniging, verder te verlengen en deze beslissing werd haar betekend op 14/03/2013.

Uit de duur van de regularisatieprocedure op basis van art. 9 ter en het daarmee samenhangende tijdelijk verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie.

Bijgevolg, dat hun kind geboren op 01/06/2008 school loopt, verantwoordt geen regularisatie van hun verblijfstoestand. De betrokkenen brengen trouwens geen enkel element aan, dat aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien vergt die scholing klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. De betrokkenen wisten dat de scholing van hun kind in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de door hen ingespannen procedures. Het feit dat hun kind in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt verder:

“[...] krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

- De eerste asielaanvraag van mevrouw dd. 12/12/2007 werd op 13/01/2009 definitief afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen. Vervolgens werd zij op 26/01/2009 het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies.

- Op 02/02/2009 verklaarde ze zich voor de tweede maal kandidaat vluchteling, doch deze aanvraag werd op 17/02/2009 afgesloten door de Dienst Vreemdelingenzaken met een weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, de bijlage 13 quater. Deze eindbeslissing, voorzien van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 1 dag te verlaten werd haar dezelfde dag nog betekend.

- In gevolge een regularisatieprocedure op basis van art. 9 ter van de wet werd haar echter op 02/03/2010 een verblijfstitel, een A-kaart afgeleverd, waarvan de geldigheidsduur liep tot 10/03/2013. Op 05/03/2013 heeft de bevoegde dienst geweigerd om deze A-kaart verder te verlengen en deze beslissing werd haar betekend op 14/03/2013.

- Heden werd het regularisatieverzoek van mevrouw op grond van art. 9 bis van de wet ten gronde geweigerd.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.15. Tevens op 18 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van tweede verzoekende partij de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 30 april 2013 aan tweede verzoekende partij ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1961 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

Nationaliteit; Ethiopië

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

Er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Er werd op 05.03.2013 een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de echtgenote van betrokkene op basis van artikel 13 §3 van de wet van 15.12.1930. Bijgevolg wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Aangezien de echtgenote zelf geen verlenging bekomen heeft van haar tijdelijk verblijf en haar kaart ingetrokken wordt, vormen de bepalingen van artikel 13 §4, laatste lid van de wet van 15.12.1980 geen belemmering om het verblijf van betrokkene eveneens in te trekken. Trouwens, de echtgenote en het kind van betrokkene moeten het grondgebied verlaten (beslissing d.d. 18.04.2013); het is logisch dat betrokkene zijn gezin vervoegt.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene een bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij roept een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in wat derde verzoekende partij betreft. Zij stelt dat derde verzoekende partij onbekwaam is tot het indienen van een beroep, nu zij is geboren op 1 juni 2008 en derhalve minderjarig is. Zij wijst erop dat gelet op de leeftijd van vijf jaar ook niet kan worden aangenomen dat de minderjarige reeds over een voldoende onderscheidingsvermogen beschikt.

De Raad stelt vast dat verwerende partij kan worden gevolgd waar zij aanvoert dat derde verzoekende partij, geboren op 1 juni 2008, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoekende partij (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037). De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt aangenomen.

2.2. Verwerende partij werpt verder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Zij stelt dat deze beslissing is gegrond op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat zij op grond van deze bepaling niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij wijst er dan ook op dat zij bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde wetsbepaling en na te hebben vastgesteld dat eerste verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij op grond van deze bepaling in beginsel beschikt over een gebonden bevoegdheid indien zij vaststelt dat een vreemdeling zich in de hierin bedoelde situatie bevindt. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij de motivering van de tweede bestreden beslissing en het gegeven dat zij zich bevindt in de situatie bedoeld in artikel 7, eerste lid, 2°

van de Vreemdelingenwet niet betwist. Ook brengt zij geen andere argumenten naar voor – zoals bijvoorbeeld de schending van een hogere rechtsnorm – die zich zouden kunnen verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat een eventuele vernietiging van de overige aangevochten beslissingen tot gevolg heeft dat de motivering van de tweede bestreden beslissing niet langer zou gelden. Ter terechtzitting stelt eerste verzoekende partij in antwoord op de opgeworpen exceptie dat toch dient gemotiveerd te worden ondanks de zogenaamde gebonden bevoegdheid, doch zoals reeds aangehaald heeft verwerende partij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen aangegeven op grond waarvan eerste verzoekende partij bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. De Raad stelt dan ook vast dat eerste verzoekende partij geen gegevens aanbrengt die zich verzetten tegen de door verwerende partij ingeroepen gebonden bevoegdheid.

De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit is gerecht tegen de tweede bestreden beslissing wordt aangenomen.

2.3. Verwerende partij werpt daarnaast een exceptie van onontvankelijk van het beroep op in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst naar rechtsleer dat indien meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift worden bestreden en er onvoldoende samenhang bestaat tussen deze beslissingen, in regel het beroep enkel ontvankelijk wordt verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling. Van deze regel kan worden afgeweken indien de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang hebben voor de verzoekende partij. In dat geval wordt het beroep geacht te zijn gericht tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp (R. STEVENS, *10. Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Verwerende partij betoogt dat er geen samenhang is tussen de eerste en derde bestreden beslissing en dat deze niet van aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van een goede rechtsbedeling.

Indien meerdere vorderingen bij eenzelfde inleidend verzoekschrift aanhangig worden gemaakt, kunnen deze slechts bij uitzondering ontvankelijk zijn indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerst in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.783; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

In casu dient te worden vastgesteld dat enerzijds de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen en anderzijds de beslissing waarbij het verblijfsrecht van tweede verzoekende partij wordt ingetrokken dat werd verkregen in functie van de tijdelijke verblijfsmachtiging van eerste verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – en die eerder al niet werd verlengd – en waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten, twee duidelijk verschillende administratieve beslissingen betreffen. De kwestie is dan ook te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet uiteenzetten waarom voormelde beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Ter terechtzitting stellen verzoekende partijen dat de samenhang evident is, omdat er rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier.

De Raad stelt vast dat verwerende partij terecht opmerkt dat de thans eerste en derde bestreden beslissingen niet verknocht zijn. Deze hebben immers een andere juridische grondslag en betreffen duidelijk van elkaar te onderscheiden procedures. Zo betreft de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing berust op eigen juridische en feitelijke grondslagen die vreemd zijn aan deze van de derde bestreden beslissing, die is gesteund op artikel 13, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en waarbij een einde wordt gesteld aan een tijdelijk verblijf in het Rijk dat werd bekomen op grond van de medische problemen van de echtgenote en waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen maken ook niet aannemelijk dat

de eventuele nietigverklaring van een van de beslissingen of vaststellingen gedaan met betrekking tot een van de beslissingen enige invloed zal/zullen hebben voor de andere beslissing. Door er louter op te wijzen dat rekening moet worden gehouden met alle elementen van het dossier tonen verzoekende partijen de verknochtheid niet aan.

Beide bestreden beslissingen vertonen aldus geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift. Gelet op het gegeven dat ter terechtzitting niet wordt aangegeven dat de derde bestreden beslissing een groter belang heeft voor verzoekende partijen, is het beroep enkel ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. De vaststelling dringt zich ook op dat de middelen in wezen of minstens hoofdzakelijk zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve eveneens onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten die werd genomen in hoofde van tweede verzoekende partij. De opgeworpen exceptie is in de aangegeven mate gegrond.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verwerende partij voorafgaand de bestreden beslissing geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, meer bepaald inzage heeft gegeven in de documentatie waarop zij zich meent te kunnen baseren om het verzoek ex art. artikel 9bis Vreemdelingenwet af te wijzen;

EERSTE ONDERDEEL

Terwijl de hoorplicht volgens de Raad van State op die wijze moet worden georganiseerd “dat de betrokkene ook de gelegenheid moet hebben om nuttig, d.w.z. met kennis van zaken, voor zijn belangen op te komen” [R.v.St., Van Trappen, nr. 84.551, 6 januari 2000] of “dat er toch voor gezorgd moet worden dat de wijze waarop de betrokkene wordt gehoord een dienstig verhoor mogelijk maakt” [R.v.St., Pardonge, nr. 50.005, 28 oktober 1994]

Vertrekkend vanuit het doel van de hoorplicht heeft de Raad van State geoordeeld dat alvorens een overheid een beslissing neemt, alle gegevens, die haar beslissing zullen ondersteunen, moeten voorwerp uitmaken van het debat:

“dat ... volgens een in een uitvoerige rechtspraak vastgelegd beginsel van behoorlijk bestuur, de overheid de bestuurde in de gelegenheid moet stellen zijn standpunt te verdedigen vooraleer zij een voor de bestuurde zwaarwichtige beslissing treft; dat krachtens het beginsel zelf van het debat voor de overheid die zich naar aanleiding van een beroep moet uitspreken, in samenhang met het beginsel van behoorlijk bestuur geen beslissing mag worden getroffen op basis van een gegeven dat tijdens de administratieve procedure niet ter sprake is gebracht” [R.v.St., BVBA Schmit, nr. 74.634, 25 juni 1999]

Het contradictoir karakter van het verhoor bij het beroepsorgaan brengt echter nog verdergaande verplichtingen voor het bestuur met zich mee:

“dat dergelijk naar voren brengen van een standpunt slechts zin heeft wanneer de betrokkene een deugdelijke kennis heeft van de essentiële gegevens die het bestuur in haar besluitvorming heeft betrokken” [R.v.St., NV Wim Van Brabant, nr. 126.220, 9 december 2003] of nog “dat ...de adviescommissie de betrokkene vooraf duidelijk inlicht over de essentiële gegevens van het dossier dat tegen hem is opgesteld” [R.v.St., NV Wings e.a., nr. 113.031, 28 november 2002].

De betrokkene moet een deugdelijke kennis hebben van de essentiële gegevens die het bestuur wil betrekken in haar beslissing. [OPDEBEECK, 1., “De hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), o.e., 266, nr. 355]

In latere rechtspraak heeft de Raad dan verduidelijkt wat zij onder meer verstaat onder essentiële gegevens:

“dat de verwerende partij verplicht was verzoeker in de gelegenheid te stellen haar zijn standpunt ter kennis te brengen met betrekking tot de feitelijke en juridische grondslag van de maatregel die zij in het vooruitzicht stelde” [R.v.St., Schotte, nr. 124.404, 20 oktober 2003] of “que le demandeur ne peut user utilement de son droit de recours et faire valoir son argumentation s’il n’a pas la possibilité de prendre connaissance des pièces du dossier sur lesquelles l’autorité compétente va fonder son appréciation” [R.v.St., Vanneste, nr. 125.113, 6 november 2003].

In navolging van de rechtspraak van de Raad van State geeft Opdebeeck ook aan hoe de betrokkene hieraan voorafgaand kennis krijgt: “De tenlasteleggingen moeten worden medegedeeld, om toe te laten daarover uitleg te geven en zich, na inzage van het volledige dossier, daarover te rechtvaardigen” [OPDEBEECK, I., “De hoorplicht”, in OPDEBEECK, I. en VAN DAMME, M. (ed.), o.e., 267, nr. 355] [...]. Eerst deelt men de essentiële gegevens in het algemeen mee en dan moet de betrokkene de mogelijkheid krijgen om het volledige dossier in te kijken.

Op grond van deze rechtspraak kan men niet anders dan besluiten dat het hoorrecht, de administratie de plicht oplegt om de betrokkene de gelegenheid te geven het volledige dossier in te kijken.

TWEEDE ONDERDEEL

Terwijl ook het zorgvuldigheidsbeginsel de administratie noopt om de betrokkene op een nuttige wijze te horen en inzage te geven in het dossier. In de eerste plaats leidt dit ook tot de conclusie dat de overheid in dat licht de betrokkene met alle feiten confronteert, die zullen dienen om de eventuele beslissing te ondersteunen

Het zorgvuldigheidsbeginsel is onder meer het beginsel

“dat inhoudt dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen” [LAMBRECHTS, W., “Het zorgvuldigheidsbeginsel”, in OPDEBEECK, I. (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer, 1993, 30, nr. 3] , “dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen” [LEFRANC, P., o.e., 48, nr. 27].

De Raad van State stelt :

“De overheid is immers verplicht over te gaan tot een zorgvuldig onderzoek naar het bestaan van de in aanmerking komende feiten; uit die verplichting van zorgvuldigheid van feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd, zonder bij die particulier direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van feiten of van zijn toestand geloofwaardig te maken” [R.v.St., nr. 23.795, 13 december 1983, geciteerd in VAN MENSEL, A., Het beginsel van behoorlijk bestuur, Gent, Myn&Breesch, 1997, 100-101, nr. 249].

“De overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn...De bevoegde overheid, wil zij op regelmatige wijze een beslissing nemen, moet volledig ingelicht zijn over de belangrijke gegevens welke die beslissing kunnen beïnvloeden” [LAMBRECHTS, W., o.c., 34, nr.8].

Het zorgvuldigheidbeginsel dwingt de behandelende overheden ertoe:

“om over een volledig dossier te beschikken wat impliceert dat zij het dossier vooraf op zijn volledigheid moet onderzoeken waarna zij met kennis van zaken — in geval van een volledig dossier — kunnen oordelen over het dossier” [LEFRANC, P., o.c., 48, nr. 27].

De overheid kan maar zeker zijn over alle feitelijke gegevens te beschikken, wanneer zij de gegevens, die zij gaat gebruiken om haar beslissing te ondersteunen, heeft voorgelegd aan de betrokkene. Immers, enkel in dat geval is de overheid ook zeker dat de eventueel te gebruiken gegevens ook

kloppen met de werkelijkheid. Hiertoe moet de betrokkene voorafgaand een beslissing te nemen inzage krijgen van het dossier, zoniet kan hij de overheid niet op een nuttige wijze inlichten of corrigeren.

In casu hebben verzoeker geen enkele inzage gekregen in het administratief dossier van verwerende partij;

BESLISSING VAN VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij bewijst nergens dat verzoekers inzage in het dossier gekregen hebben voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen;

Op geen enkel moment hebben verzoekers kans gehad om het administratief dossier in te zien;

Nooit hebben verzoekers de mogelijkheid geboden gekregen geconfronteerd te worden met de stelling van verwerende partij;

Voorts wensen verzoekers te wijzen op de volgende wetsbepalingen:

Art. 32 G.W. stelt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in art 134” [...]

Art. 4 Wet 11 april 1994 stipuleert:

“Het recht op het raadplegen van een bestuursdocument van een federale administratieve overheid en op het ontvangen van een afschrift van het document bestaat erin dat eenieder, volgens de voorwaarden bepaald in deze wet, elk bestuursdocument ter plaatse kan innen, hieromtrent uitleg kan krijgen en mededeling in afschrift ervan kan ontvangen. ” [...]

Dat dan ook het algemeen rechtsbeginsel van de hoorrecht is geschonden;

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is.”

4.1.2. De hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 18 mei 2006, nr. 158.985).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Verzoekende partijen betogen dat zij voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing ten onrechte niet werden gehoord en hen evenmin de gelegenheid werd gegeven het volledige dossier in te kijken en met name kennis te krijgen van de documentatie waarop verweerder zich zou steunen om de eerste bestreden beslissing te nemen.

De Raad wijst er evenwel op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, niet onderworpen zijn aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247).

In casu stelt de Raad vast dat de eerste bestreden beslissing – waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard – een beslissing betreft waarbij verzoekende partijen wordt geweigerd een gevraagd voordeel te verlenen, met name een machtiging tot verblijf in België. Er dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen de

mogelijkheid hadden om hun relaas uiteen te zetten in hun aanvraag en tevens de mogelijkheid hadden om die aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. In deze situatie dient te worden aangenomen dat verzoekende partijen de mogelijkheid hadden om alle volgens hen dienstige stukken voor te brengen in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat niet blijkt dat zij zich nog op dienstige wijze kunnen beroepen op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (cfr. RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Het volstaat *in casu* dat verzoekende partijen de gelegenheid hebben gekregen om hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen schriftelijk kon gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472).

Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de hoorplicht zoals door hen uiteengezet geldt in hun geval. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing reeds inzage dienden te krijgen in het administratief dossier of reeds in kennis dienden te worden gesteld van de redenen of stukken op grond waarvan verwerende partij voornemens was de eerste bestreden beslissing te nemen, zodat zij voorafgaand aan het nemen van deze beslissing hierop nog konden repliceren. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Het tegensprekelijk debat, waarop verzoekende partijen alluderen, diende *in casu* niet plaats te vinden (cf. RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het in hun geval niet volstond dat zij naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf alle volgens hen dienstige elementen en stukken konden aanbrengen. Verzoekende partijen konden ook ten allen tijde vragen om inzake te verkrijgen in hun administratief dossier. Er blijkt niet dat zij op enig ogenblik een dergelijke aanvraag aan het bestuur hebben gericht.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, dient de Raad verder op te merken dat verzoekende partijen nalaten aan te tonen dat hun situatie analoog is met de situatie van de personen die aanleiding heeft gegeven tot de thans aangehaalde rechtspraak.

Het recht op raadpleging van een bestuursdocument zoals geregeld in artikel 4 van de wet van 11 april 1994 betreffende openbaarheid van bestuur en artikel 32 van de Grondwet veronderstelt een aanvraag tot raadpleging. Verzoekende partijen hadden, gebruik makend van hun inzagerecht, de mogelijkheid kennis te nemen van de inhoud van de stukken van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partijen op enig moment inzage gevraagd hebben in het administratief dossier of dat dit zou verhinderd geweest zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken.

In ieder geval dringt de vaststelling zich daarnaast op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Ook wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, dient te worden aangenomen dat deze enkel op nuttige wijze kan worden aangevoerd ter nietigverklaring van een administratieve beslissing indien gegevens worden aangebracht die het bestuur van de voor de vreemdeling nadelige beslissing hadden kunnen afhouden. Verzoekende partijen toont niet aan dat zij informatie van die aard hadden kunnen verstrekken. Zij laten na aan te tonen welke gegevens hen hadden dienen te worden overgemaakt of op welke wijze dit een invloed zou kunnen hebben gehad op de motieven van de eerste bestreden beslissing. Het middel beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch verzoekende partijen laten na *in concreto* aan te geven op welke wijze zij *in casu* benadeeld werden. Er blijkt niet welk belang verzoekende partijen hebben bij de door hen aangevoerde schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op grond van de uiteenzetting van verzoekster kan geen schending van de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekende partijen voeren in een tweede middel de schending aan van de artikelen 9*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening dient gehouden te worden met alle*

elementen van het dossier” en van het vertrouwensbeginsel. Zij stellen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en –afwendings.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“Doordat verwerende partij geen enkele motivatie geeft waarom verzoekers niet in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie van hun verblijf overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet;

Overwegende dat verwerende partij enkel een overzicht van de procedures van verzoekers geeft en beklemtoont dat de sedert jaren aan verzoekers verleende verblijven slechts tijdelijk waren en hieruit geen rechten kunnen geput worden;

Overwegende dat verwerende partij op basis van de massa’s aan overgelegde stukken simpelweg haar motivatie beperkt tot de mededeling dat deze geen grond vormen voor een verblijfrageularisatie;

Overwegende dat nochtans de motivatie afdoende dient te zijn;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest van 20.03.2013 (zie stuk 4) reeds geoordeeld dat dergelijke standaardmotivering een schending van de motiveringsplicht inhoudt.

In casu dient immers vastgesteld te worden dat het niet mogelijk is voor verzoekers om te begrijpen waarom de ingeroepen redenen voor regularisatie niet volstaan;

Overwegende dat verwerende partij geen enkele toetst heeft gedaan van art. 9bis Vreemdelingenwet;

Overwegende dat de motivatie in de bestreden beslissing derhalve niet afdoende is;

Uit niets blijkt dat de aanvraag individueel beoordeeld werd; [...].”

4.2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekende partijen betogen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet afdoende is, nu verwerende partij zich er toe beperkt een overzicht te geven van de procedures die zij in België hebben gevoerd en waarbij wordt beklemtoond dat de hen verleende verblijven slechts tijdelijk waren en hieruit geen rechten kunnen worden geput. Zij stellen dat aldus geen toetsing blijkt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en niet blijkt dat de aanvraag individueel werd beoordeeld.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing, wat de verschillende ingeroepen elementen van integratie in België betreft, allereerst wordt gewezen op het gegeven dat het als normaal dient te worden beschouwd waar verzoekende partijen – “in afwachting van een beslissing inzake haar [eerste verzoekende partij] asielpcedure en haar regularisatieprocedure op grond van art. 9ter wegens medische redenen en zijn [tweede verzoekende partij] gezinsherenigingsprocedure in functie van het tijdelijk toegestane verblijf van zijn echtgenote” – hun verblijf in België zo goed mogelijk trachtten te benutten, al was het maar om hun verblijf voor henzelf zo aangenaam mogelijk te maken. Vervolgens wordt gesteld dat eerste verzoekende partij wist dat haar verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er wordt een overzicht gegeven van de asielpcedures van eerste verzoekende partij, die negatief werden afgesloten, en geoordeeld dat het ingeroepen artikel 3 van het EVRM geen grond voor een machtiging tot verblijf vormt. Vervolgens wordt gewezen op de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het gegeven dat eerste verzoekende partij van 2 maart 2010 tot 10 maart

2013 op deze grond was gemachtigd tot een verblijf in het Rijk – en tweede verzoekende partij zijn echtgenote op 1 februari 2011 vervoegde – doch in maart 2013 werd beslist deze tijdelijke verblijfsmachtiging niet langer te verlengen. Er wordt gemotiveerd dat uit de duur van de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het daarmee samenhangende tijdelijke verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op een verblijfsregularisatie. Vervolgens wordt nog specifiek ingegaan op de scholing van het kind. Wat dit betreft, wordt bijkomend gemotiveerd dat geen (begin van) bewijs voorligt dat een scholing niet in het land van herkomst kan worden verkregen. Er wordt gesteld dat de scholing van het kind klaarblijkelijk geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn, behoeft en dat verzoekende partijen wisten dat de scholing van hun kind in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van een definitieve beslissing in het kader van de door hen ingespannen procedures. Verder wordt erop gewezen dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. Op grond van deze motivering dient te worden aangenomen dat wel degelijk de motieven worden gegeven op grond waarvan de door verzoekende partijen ingeroepen integratie en scholing van het kind niet wordt weerhouden als grond voor een machtiging tot verblijf. Specifiek wat de ingeroepen integratie zoals deze blijkt uit de aanvraag betreft, dient te worden vastgesteld dat deze als dusdanig niet wordt betwist door verwerende partij. Wel geeft verweerder aan dat deze voor hem niet volstaat om over te gaan tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nu het als normaal dient te worden beschouwd dat zij hun tijd in België zo nuttig mogelijk trachtten te benutten, eerste verzoekende partij enkel werd toegelaten tot een verblijf op basis van haar asielprocedures in afwachting van een beslissing inzake deze asielaanvragen, die beiden negatief werden afgesloten, en zij en haar echtgenoot slechts tijdelijk werden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dit louter op grond van medische redenen en zij hieraan dan ook geen rechten kunnen putten met het oog op een machtiging tot verblijf op een andere grond. Verwerende partij beperkt er zich aldus geenszins toe te stellen dat de aangehaalde elementen geen grond vormen voor een machtiging tot verblijf. Op grond van de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder ook dat deze individueel is, nu uitvoering wordt ingegaan op de ingeroepen elementen die de grond van hun aanvraag moesten rechtvaardigen en op de elementen die eigen zijn aan de zaak van verzoekende partijen. Verzoekende partijen maken niet duidelijk dat de motivering van de eerste bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is. Er dient te worden aangenomen dat de motivering verzoekende partijen in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de door verzoekende partijen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen elementen kunnen worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging. Hij oordeelde evenwel dat dit niet het geval was. Er dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris is uitgegaan van de gegevens die verzoekende partijen aanbrachten in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en die door verzoekende partijen onderbouwd werden met bewijsstukken. Er bestaat dan ook geen betwisting over het feit dat werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoekende partijen geven voorts aan niet akkoord te gaan met de beoordeling die werd gemaakt van de aangebrachte feiten, doch zij tonen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is. Het bestuur kan immers oordelen dat het gegeven dat een vreemdeling in afwachting van een eindbeslissing inzake zijn asielverzoek in België en gedurende de periode waarin werd vastgesteld dat

een terugkeer naar het herkomstland om medische redenen niet mogelijk was op gevaar voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling, in België mag verblijven, zich kan integreren en kan werken op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Ook indien het kind nog niet leerplichtig is in België en er geen aanwijzingen zijn dat de scholing in het herkomstland niet kan worden verdergezet, blijkt niet dat het bestuur kennelijk onredelijk handelde door geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Het komt, gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die voortvloeit uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, aan de bevoegde minister en het bestuur toe om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat gevoerd wordt, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel of "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaruit rekening dient gehouden te worden met alle elementen van het dossier*" is niet aangetoond. Enige machtsoverschrijding of –afwijking wordt evenmin aangetoond.

4.2.2.4. In zoverre verzoekende partijen verder nog een schending van het vertrouwensbeginsel inroepen, dringt de vaststelling zich op dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de eerste bestreden beslissing dit beginsel van behoorlijk bestuur zou hebben geschonden. Bij gebreke van de vereiste precisie is dit onderdeel van het middel dan ook niet ontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS